

Rom de garrafó

Sonia Castedo, alcaldessa d'Alacant, conversa amb el president de la Diputació, José Joaquín Ripoll, durant un plenari municipal. Castedo pot seguir les passes de Ripoll, ja encausat pel cas Brugal.

La llavor del cas Brugal no podia ser sinó el fem. En concret, la recollida i el tractament dels residus del Baix Segura, comarca fronterera amb Múrcia que demogràficament ha crescut com cap altra: si ara fa deu anys hi vivien 20.000 estrangers; ara n'hi ha 160.000. A les dues darreres dècades, Torrevella ha passat de tenir 12.000 habitants a tenir-ne més de 100.000, i Oriola, de 50.000 a 85.000. La proliferació d'habitatges il·legals i la destrucció de l'horta han caminat paral·leles a l'assumpció, per part de la ciutadania, que la política i els negocis duen inherent la corrupció.

Àngel Fenoll és l'exponent més preclar d'aquest *modus operandi*. Amb una formació acadèmica elemental, n'ha tingut prou de caminar per la vida sense escrúpols, per a tenir èxit. És així –i amb la inestimable ajuda dels mateixos polítics que sempre ha acomboiat– com ell, un empresari murcià descarat i amic del xantatge, fins i tot ha esquivat els tentacles de Florentino Pérez. El Baix Segura és propietat de Fenoll i del seu fill Antonio Àngel, l'alumne més avantatjat.

Enrique Ortiz sí que respon al perfil d'empresari *chic*. Factura molts més milions que no Fenoll i tan sols ha de

EL TEMPS reproduceix cronològicament els fragments més obscurs del sumari 'Brugal', que ha sacsejat la política valenciana per la connivència extrema entre alguns empresaris i la classe política. És la pesta.

premer el botó verd del seu telèfon mòbil per a parlar amb consellers, alcaldes i el president de la Diputació. És el contractista de capçalera de la Generalitat, de la corporació provincial i de tot d'ajuntaments del sud del país, a més de màxim accionista de l'Hèrcules Club de Futbol. El seu nom –que ja apareixia al sumari Gürtel com a presumpte finançador il·legal del PPCV– és present de cap a cap del cas Brugal. De bon començament

apareix com a competidor de Fenoll, però més endavant, quan troba que convé de fer-hi pinya, n'esdevé un aliat per a repartir-se el pastís que significa la concessió del pla zonal de residus de la zona XVII. El del Baix Segura.

Rafael Gregory és l'aconseguidor. Fa de nexa entre Fenoll i Ortiz, però no sols. En realitat, Gregory tan prompte desencalla la disputa per l'abocador –a través del president de la Diputació, José Joaquín Ripoll– com dissenya el nou pla d'ordenació general urbana de la ciutat d'Alacant de bracet de l'alcaldessa, Sonia Castedo, com negocia que la Generalitat Valenciana avale l'Hèrcules, equip que secretament aspira a presidir.

Oriola, l'epicentre. La primera taca es remunta al 1992, quan Àngel Fenoll va obtenir, sense concurs previ, la contracta de recollida del fem a la part costanera d'Oriola. Aquell encàrrec, prorrogat indefinidament, l'any 2006 Fenoll va voler legalitzar-lo i eixamplar-lo tot aprofitant el concurs integral –centre, pedanies i costa, els 389 quilòmetres quadrats del municipi– convocat pel batlle d'aleshores, el campista José Manuel Medina, que governava Oriola tot i tenir més de la meitat del seu grup en contra. L'alcalde pretenia atorgar la concessió a Urbaser, filial d'ACS, mentre els zaplanistes s'estimaven més l'oferta de Fenoll. El premi eren 550 milions d'euros per als següents 25 anys i l'empresa del president del Real Madrid havia obtingut la millor nota.

Malgrat la divisió del PP local, Medina tenia el suport dels regidors del Centro Liberal (CL), liderats per Jesús Ferrández, que reconixerà davant Fenoll –que enregistra les converses i les emmagatzema a casa– que ACS pagaria una comissió de dos milions d'euros a repartir entre l'alcalde, el regidor popular Antonio Franco, el socialista Isidro Hernández –que milita al PP–, l'assessor urbanista José Vicente Escudero i els membres de CL. Ferrández era molt i molt clar, quan parlava amb Fenoll:

—A mi, això de ser alcalde me la sua. Jo només vull fer tripijocs per darrere [...]. Això sempre m'ha agradat més que res. A mi, els discursos em suen la fava.

Pedro Meseguer era el coordinador d'àrees de l'ajuntament. Molt proper a la zaplanista Mónica Lorente, esdevingué cap de gabinet de l'alcaldessa quan aquesta aconseguí l'alcaldia, el maig del

Dalt, Àngel Fenoll accedeix a declarar als jutjats d'Oriola, ara fa un any. A sota, Rafael Gregory passeja pel carrer; i Mónica Lorente, alcaldessa fins dissabte passat, amb Pedro Meseguer, el seu cap de gabinet.

2007. Va treballar fort i ferm amb Fenoll, a fi de desempallegar-se de Medina, encausat per haver rebut regals luxosos de constructors a qui deixava edificar lliurement. En efecte, van aconseguir que el batlle no es presentara a la reelecció i que el substituïra la zaplanista Lorente, per qui Fenoll s'implicà al cent per cent. En conversa amb el seu home de confiança Vicente Gomis —ex-secretari general de Presidència de la Generalitat, quan Eduardo Zaplana i Ripoll eren al Consell—, Fenoll lloarà sense embuts els dons de Lorente i la seua negativa a rebre pressions de València a l'hora d'elaborar la candidatura del 2007:

—GOMIS: Sí, jo crec que el millor de tot és que la xiqueta [Lorente] ha demostrat, com tu dius, que els té molt ben posats.

—FENOLL: No, no, els té bé... Se l'ha jugada, eh?

—GOMIS: És clar, és clar...

—FENOLL: Hòstia!

—GOMIS: Però això li servirà per governar amb dos collons.

—FENOLL: Sí, sí, no, no, jo la conec jo molt bé, aquesta, i els té ben posats.

—GOMIS: I ella ara ha pres les regnes i ha agafat confiança i ara diu, endavant amb el que jo vulga, que sóc jo qui té el suport del poble i de la gent.

—FENOLL: Sí, sí.

—GOMIS: Doncs collonut. Doncs li dones l'enhorabona, si en tens l'ocasió.

—FENOLL: Sí, sí, tan bon punt la veja.

Àngel Fenoll, segons que es desprèn del sumari, abonà 2.850 euros en canvi de 15.000 misteres electròniques amb la inscripció de Mónica Lorente i el logotip del PP d'Oriola. També va donar 1.200 euros al regidor Ginés Sánchez i una quantitat sense concretar a Miguel Pedro Mazón, també regidor. Fenoll fins i tot demana a Sánchez que s'acoste a Araceli Vilella, de les poques regidores afins a Medina incloses a la llista del 2007:

—FENOLL: Has de follar-te-la per a tenir-la ben agafada, saps què et vull dir?

—SÁNCHEZ: Sí, sí, sí, i si li faig festes, li done confiança i faig alguna cosa més, doncs potser podem tenir-la i s'ha acabat... [...]

—FENOLL: I quan aneu cap al lloc, si cal muntar res allà per a... tenir-la ben agafada. [...]

—SÁNCHEZ: Sí, jo crec que a aquesta xica li han ensenyat a mirar cap a una altra banda i que entenga la cosa... I traure tant com puga de profit, allà al seu poble i a la seua pedania, amb totes les coses que passen a la seua pedania. I dir-li: "Nena ací tindràs suport, tindràs suport allà, tindràs suport quan arribe la cavalcada, tindràs suport quan necessites les festes, tindràs suport cada volta que pugues a l'escenari", i ja està.

—FENOLL: I tu oferir-li estima, i ja està, i més endavant dir-li que al teu marit has d'engegar-lo a prendre pel cul i tu tens ací tot allò que et cal... I xic, tot allò que vulgues.

El 27 de maig del 2007, el dia de les eleccions, Meseguer fins i tot proposarà a Fenoll que una dona de Callosa del Segura vote a Oriola en nom d'una morta:

—MESEGUER: Tinc ací un carnet...

—FENOLL: Sí.

—MESEGUER: D'una dona que apareix a la llista però que és morta...

—FENOLL: Sí.

—MESEGUER: I ens cal una dona perquè vaja amb el carnet aquest i vote.

—FENOLL: Ja, però caldrà que siga pareguda a ella, no?

—MESEGUER: No, collons, si la presidenta és meua... Hòstia. [...]

—FENOLL: Ja, però, t'ho dic perquè, com que duu el carnet... Aquesta porta el tupè de cabell.

—MESEGUER: Que no passa res, que no li miraran la foto.

Fenoll i Meseguer viuen tan intensament la campanya local que arriben a pressionar electors amb l'obtenció d'un lloc de feina.

—FENOLL: Truca al negre, truca al negre a veure què diu.

—MESEGUER: Ja li he dit que si vol la faena m'ha de dur la fitxa dels que ha dut. Si no, li buscarà faena el senyor...

Per boca de Rafael Gregory, Ripoll mateix mira de tranquil·litzar un Fenoll neguitós perquè l'adjudicació de la contracta del fem oriolà és en l'aire: "Dis-li a Àngel Fenoll, no? Dis-li, transmet-li això, l'adjudicació és per a ell."

Tres dies després dels comicis, la policia escorcolla la casa i el despatx professional d'Àngel Fenoll, i hi descobreix més de 180.000 euros en metàl·lic, desenes de cintes de vídeo d'abocadors diversos i centenars de converses amb polítics i empresaris enregistrades amb la seua gravadora, que també és requisada.

El cadàver més inoportú. L'atestat 200/775/07 també té a veure amb el cas *Brugal*. El 4 d'agost del 2007, a les 7,20 hores i al quilòmetre 8 de l'autovia A70, al terme municipal d'Alacant, un Renault Laguna matrícula 4415-FSY ix de la carretera. Tot i que el vehicle rep danys "d'escassa consideració", l'únic ocupant es mor. És Carlos José Parra Asensi, de 56 anys, víctima d'un infart. El titular de l'automòbil no és pas ell, però, sinó l'empresa Rent Autisa, SL, la mateixa on exerceix de representant Rafael Gregory. A les 10,25 h, Gregory informa de la notícia a un intermediari anomenat Antonio Serrano, que no amagarà la seua estupefacció en saber detalls addicionals:

—SERRANO: No fotes que duia ell els diners!

—GREGORY: Sí. Ahir va anar a recollir-los a Oriola i jo havia quedat a les vuit amb ell, i vinga trucar-li, vinga trucar-li... Que estrany, que estrany, que estrany... I sóc ací, al tanatori, mirant de localitzar alguna cosa... Antonio, hauríem de deixar-ho estar, ara no estem per... [...]

Dues hores després, Gregory torna a contactar amb Serrano:

—SERRANO: Però què ha passat? No trobes el sobre?

—GREGORY: No.

—SERRANO: Hòstia, tu.

—GREGORY: No, si el duia damunt, s'ha perdut, però això... Si el duia.

Per contra, a Antonio Ángel, el fill de Fenoll, Gregory sí que li conta la veritat: van trobar el sobre "a l'interior d'un maletí, miraculosament".

El sigil amb què actuen tots és notable. És usual que canvien de telèfon mòbil —a voltes, de targeta— i, fins i tot, que se'n desempalleguen. En diàleg amb Gregory, li explica els motius pels quals no ha respost a les telefonades:

—GREGORY: Bona vesprada. Què?

—FENOLL: Doncs res, jo no sé si m'has trucat o no, però és que tenia...

—GREGORY: T'he trucat, t'he trucat.

—FENOLL: És que he acabat de parlar amb aquesta gent i he engegat els mòbils a prendre pel cul, els de... Aquesta gent d'allà dalt.

La doble B. Jorge Sanz, un altre aconseguidor a les ordres de Fenoll, mira d'expandir els negocis. El 19 d'octubre del 2007 comenta a Gregory que la setmana següent té una cita amb el rei

Luis Díaz Alperi, ex-alcalde d'Alacant, va intimar amb Ortiz tant com va poder: els de la trama *Brugal* li deien *Don Pimpón*. A instància seua, el constructor facilità un pis a Costa: *Golfericas*, en l'argot.

de Bulgària i que li han dit que "tant com vulguen". Fenoll també encarrega a Gregory de teixir contactes per tal d'adjudicar-se la contracta de la recollida de residus urbans de Burgos:

—FENOLL: Ha eixit a Burgos, al butlletí oficial que tinc ací davant, han eixit els serveis de Burgos.

—SANZ: Sí.

—FENOLL: I l'empresa que ara ho porta és Seman, Servicios Seman. I dic... No ho sé, per si de cas... Com que tu ets gairebé com Déu, pertot arreu... Dic, doncs per si de cas... El signe polític també me l'acaben de passar.

—SANZ: Què és, PP?

—FENOLL: Sí.

—SANZ: D'acord.

—FENOLL: Burgos.

—SANZ: Entesos. Però allà, però què és? La contractació?

—FENOLL: Donen la contractació de la recollida del fem per deu anys, sí. I la netja dels carrers. Aquesta és grossa. Però passa que Servicios Seman... Ara entraré a internet i veuré si és pertot arreu o és d'un poble. [...]

—SANZ: Trucaré ara mateix a Burgos i ja t'ho comentaré.

—FENOLL: Però ha de ser...

—SANZ: Digues.

—FENOLL: Algú que... He, he, tu ja m'entens, no? Ja, ja m'entens.

—SANZ: President de la comunitat o...

—FENOLL: És clar.

—SANZ: És clar, cal buscar aquests.

—FENOLL: Sí. Però cal buscar directament, perquè t'ho explique: ells no

donen gaire cosa a qui va recomanat, he, he... És fotut. Aquesta gent jo ja sé què vol, m'entens o no?

—SANZ: Sí.

—FENOLL: I tu també. He, he...

—SANZ: He, he, he...

Gregory, amb tots. Rafael Gregory és la frontissa de tot aquest entramat. Com si tinguera quatre mans, el seu cos és el punt neuràlgic de les connexions entre Fenoll, Ortiz, Castedo i Ripoll. L'amistat amb aquest últim és estretíssima.

El 22 de desembre del 2007 la policia intercepta una conversa amb el president provincial del PP i de la Diputació en què parlen de futbol i queden per a veure's l'endemà. Gregory durà gambes i anirà acompanyat de la seua esposa, com preceptivament li demanarà Ripoll, que també hi acudirà amb la seua dona, Margarita de la Vega:

—GREGORY: A quina ho... Hi va Margarita, o no?

—RIPOLL: Sí, anem tota la família a dinar allà.

—GREGORY: Ah, aneu a dinar... Fem una cerveseta o què?

—RIPOLL: ...O siga que no dugues la xicota, dugues la pròpia.

—GREGORY: Eh? Duc la pròpia, no?

L'amistat de Gregory amb la dona és intensa. L'1 de desembre, ell li telefona per a dir-li que li durà unes perdus que acaba de caçar, i el 14 del mateix mes, la recull a les deu del vespre a sa casa per a acudir a un lloc inconcret. I és convidat a la casa del president, per Nadal:

“Dia 25 merienda en ca.Ripoll” [sic]

Això diu, textualment, un missatge que Gregory rep al seu mòbil el 13 de desembre del 2007 a migdia.

Gregory coneix, fil per randa, els ets i els uts de l'adjudicació del pla zonal de residus del Baix Segura. El 3 de gener del 2008, el dia D, Ortiz en resulta el beneficiari, per bé que el consorci provincial que resol el concurs canvia l'emplaçament de la planta a fi d'aconterar Fenoll, que al juny ha hagut de pagar una fiança per a poder eixir de la presó, com també el seu fill Antonio Ángel i el seu col·laborador Javier Bru. Malgrat els contactes de Gregory, Ortiz rep la notícia abans que ell, que espera que acabe la reunió del consorci per a assabentar-se'n:

—ORTIZ: Què, nen?

—GREGORY: No, no sé res encara, però tot això està...

—ORTIZ: Sí, ja està, ja està, xic, ja està.

—GREGORY: Sí? Aleshores em deus una invitació ben bona, eh?

—ORTIZ: Et dec un dinar.

—GREGORY: Un bon dinar.

—ORTIZ: Però de *rabo*.

—GREGORY: Sí? Enhorabona, Enri- que!

—ORTIZ: Aquesta... Aquesta és per a felicitar-nos-en! Hem fet bona faena.

La planta s'instal·larà a la partida Les Pistoles, a la pedania oriolana de Torremendo. L'11 de març del 2008 Gregory conversa amb Fenoll per tal que accelere la transmissió dels terrenys a Ortiz. Fins aquell dia no ha estat publicada al butlletí oficial la concessió “els camions”, en l'argot encryptat que fan servir a Ortiz.

—GREGORY: Escolta'm, els camions han eixit avui.

—FENOLL: Han eixit avui, no?

—GREGORY: Han eixit publicats, eh?

—ORTIZ: Ah, sí, sí... Ja ho sé, ja ho sé... Això sí que ho sé. Aquest matí, a primera hora.

—GREGORY: Sóc ací amb Enrique, no, i em diu que, és clar, que no podem retardar massa això de la compra, eh? La compra-venda es tanca en un dels centres d'operacions de la trama, al restaurant El Jumillano de la capital alacantina.

Els Fenoll saben agrair el canvi d'emplaçament de l'abocador. El regidor Antonio Rodríguez Murcia, *el Chanos*, demana al fill una cosa fàcilment intuïble. És el 4 de febrer del 2008:

—CHANOS: Com vas de paperam?

—FENOLL (FILL): Eh?

—CHANOS: De paperam, com vas?

—FENOLL (FILL): Bé, sóc ací, sóc... Sóc per Oriola.

Minuts abans d'aquest diàleg en clau, Antonio Ángel Fenoll ha rebut una telefonada d'un home anomenat Joaquín, persona de confiança del regidor en qüestió, que li ha demanat si duia diners, cosa a què el fill de Fenoll ha contestat que sí, que per a ells, “tant com calga”. El regidor Rodríguez Murcia i el germà de l'alcalde, Jorge Lorente, també han tingut la deferència de filtrar als Fenoll el plec de condicions del concurs per a la gestió dels parcs i jardins oriolans. A vegades, la referència als diners negres lliurats en mà apareix sota el mot *contenidors*. Unes altres vegades, la sensació que no els escolta ningú permet d'esbrinar coses com que, a Calp, les màquines dels Fenoll no dipositen les algues de la platja a l'abocador escaient, sinó que les retornen a la mar; Antonio Ángel Fenoll prega al seu cosí que no els enxampen.

Les precaucions que adopten determinats regidors, però, sí que són considerables. Per exemple, Manuel Abadía, que el 5 de febrer del 2008 vol assegurar-se que pot parlar amb Ángel Fenoll:

—ABADÍA: Espera, espera... Amb el telèfon aquest no hi ha problema, no?

—FENOLL: Eh?

—ABADÍA: No, no, perquè aquest vaig agafar-lo fa quatre dies i només parle...

—FENOLL: D'acord, t'ho dic perquè crec que encara van darrere vostre, eh?

Sis dies més tard, Abadía i Fenoll tornen a actuar amb cautela.

—FENOLL: Hi hauria cap manera de veure'ns, no ho sé... per allà? [...]

—ABADÍA: A la nit, sí.

—FENOLL: A la nit.

—ABADÍA: Sí.

—FENOLL: En algun lloc, però... No hem de dur aparell ni res, eh?

—ABADÍA: Per això... T'anava a dir... Per això t'anava a dir que jo estaria amb el teu cosí pel tema aquell...

“Al vaixellet, que em faça una festeta... Divendres, que vindran unes amigues, i hala!”

—FENOLL: Però puc agafar-lo jo, eh? Un altre cotxe, jo em deixo els telèfons a casa meua i passe per allà a una hora que tu em digues, et recull i ens n'hi anem, a caminar, agafe el cotxe de la meua germana o el que siga, o un altre...

—ABADÍA: Va bé.

Paral·lelament, Rafael Gregory ha aproximat Ortiz i els Fenoll de manera tan rocambolesca o més. De fet, a les converses enregistrades per la policia, Gregory es refereix a Enrique Ortiz com a *Déu*, i a Antonio Ángel i Ángel Fenoll, com al *Fill* i l'*Esperit Sant*, cosa que dona peu a frases tan cridaneres com ara “tu quedes amb el Fill i l'Esperit Sant” o “ja he parlat amb Déu, sí”.

També ha fet contactes amb Ripoll, a qui arriba a citar en indrets inhòspits, com el 22 de desembre del 2008:

—RIPOLL: Ens veiem a la benzineria?

—GREGORY: Ixes ara?

—RIPOLL: No, no encara, però ens veiem a la benzineria que hi ha rere la cruïlla, al pont.

Festes i més festes. Hi ha espai per a l'esplai i l'alliberament, però. I tant que n'hi ha. Gregory mira d'organitzar un viatge a Itàlia amb el luxós vaixell d'Ortiz i la companyia dels Ripoll-de la Vega, uns plans que semblen no reeixir. En canvi, sí que coincidiran al iot de l'empresari la Setmana Santa del 2008, previ acord entre Gregory i l'esposa de Ripoll:

—DE LA VEGA: [...] Aquest matí he anat a aparcar al pàrquing d'Enrique Ortiz, m'he enfilat a una vorera, li he trucat i li he dit: “Cony, Enric, quina merda de pàrquings que tens”, i m'he cagat en ell. [...] I em diu: “Què, véns cap a Sevilla?” I li dic: “Sí.” Diu: “Però véns amb Rafa?” Dic: “No, crec que Rafa no ve”. Diu: “Ah, bé, doncs res.”

—GREGORY: Ha dut el vaixell, eh?

—DE LA VEGA: Sí, sí, sí.

—GREGORY: El supervaixell, eh?

—DE LA VEGA: El megavaixell? Quin, aquell que va eixir al diari l'altre dia?

—GREGORY: Doncs quasi com aquell.

—DE LA VEGA: Quasi quasi com aquell, no? Mare meua...

—GREGORY: O més, eh? O més.

—DE LA VEGA: O més encara, mare meua. Per això m'ha dit que se n'hi anava i si venies. Dic no, Rafa no ve, però tu em convides igualment, o siga que...

—GREGORY: És clar que sí, és clar que sí.

Dalt, l'empresari Enrique Ortiz, màxim accionista de l'Hèrcules CF, comparteix la llotja de l'estadi Rico Pérez amb l'alcalde de la ciutat, Sonia Castedo. Ortiz no ha dubtat a fer regals cars als polítics de qui volia obtenir un tracte de favor. A sota, Joaquín Ripoll –tot de roig– i la seua esposa, Margarita de la Vega, passen uns dies de vacances al vaixell d'Ortiz, vestit de verd. La complicitat entre els Ortiz i els Ripoll és absoluta, com també amb els Gregory.

—DE LA VEGA: És clar, que em convidi i li gorrejare una mica. [...] És clar que sí. Al vaixellet, que em faça una festeta, escolta'm, fes-me'n una... Divendres, que vindran unes amigues i hala!

—GREGORY: Doncs bé, doncs jo et duré allò que em done la gana.

—DE LA VEGA: Tu em duus allò que et done la gana, perfecte.

Un cop parla amb Ortiz, Gregory confirma a Margarita de la Vega que no hi ha problema:

—GREGORY: El xic, encantat de seguida, saps? Quan arribem, li truquem i ens prepara la festa que vulguem.

—DE LA VEGA: Molt bé, fenomenal.

Ja a Sevilla, Ortiz contacta amb De la Vega a través del telèfon de Gregory:

—ORTIZ: Esteu passadetes per aigua?

—DE LA VEGA: Només aigua? Aigua...

—ORTIZ: Quina bestiesia!

—DE LA VEGA: Aigua, *rebujito*, tenim de tot, tenim de tot...

El juliol del 2008, Ortiz torna a convidar el president de la Diputació i la seua dona "a les Balears, on vulgueu". Hi van a l'agost, i Ortiz rebrà una telefonada de l'alcalde d'Alacant, el campista Luis Díaz Alperi, a qui confessarà qui hi ha al vaixell en aquell moment. En acomiadar-se'n, li demana confidencialitat:

—ORTIZ: Bé, ja t'ho contaré, anem parlant i t'ho contaré, però ni se d'acudisca, per favor, de dir res, que m'arruïnes.

El constructor és tan amable amb Ripoll com amb Alperi. Quan aquest li demana que busque un pis a la regidora Laura Chorro, parella sentimental de Ricardo Costa, s'hi posa de seguida. Un Ricardo Costa a qui la branca oriolana li envia setmanalment a València una *sagala* que posen "ben maca". A Costa, l'anomenen *Golfericas*. A Alperi, *Don Pimpón*.

Díaz Alperi vol contentar Ortiz. Per això –amb la connivència de zaplanistes com ara Carlos Mazón i Fernando

Modrego– impulsa el pla urbanístic de Rabassa, on l'empresari preveu d'alçar 13.500 habitatges sobre 3,6 milions de metres quadrats. Ortiz li ofrena regals diversos i paraules encara més dolces:

—DÍAZ ALPERI: M'estimes més que a tots?

—ORTIZ: Molt més.

Quan el setembre del 2008 Sonia Castedo pren el relleu a l'alcaldia, Ortiz també es mostrarà especialment proper. Ella li demanarà de col·locar el fill d'una ex-regidora socialista –"acuérdate del trabajo del hijo de malos", li escriu literalment en un SMS– i ell no sols li farà cas, sinó que a més li regalarà un Mini i peces de roba cares. El sumari també recull encàrrecs de Ripoll perquè Ortiz contracte amistats seues a l'empresa.

Amb el conseller d'Infraestructures i Transports, l'alacantí Mario Flores –que la setmana passada deia que havia retornat un rellotge de marca regalat per Ortiz–, el tracte és igualment fluid. El posa al corrent de les obres que guanya.

—ORTIZ: Com estàs, tu?

—FLORES: Escolta'm, et truque només per a dir-te que ets l'adjudicatari de les concessions de manteniment. O siga que ja et pots morir.

El sumari explicita que Ortiz, d'Eivissa estant, li "responde con júbilo": "Et truque i ens veiem? I quedem i organitzem, va bé?" Flores li demana discreció, i Ortiz s'acomiada amb un "t'estime".

Però els Ripoll-de la Vega són els qui més acceleren el ritme de vida. Adquireixen un BMW per al fill i un Mini per a la mare, que celebra els 50 amb 120 convidats en un local d'Antonio Arias, adjudicatari de la Diputació que paga la despesa derivada de la visita als hotels, restaurants i botigues de luxe madrilenyes que sovinteja Margarita, que al seu torn delega en la secretària de Ripoll la seua agenda –el massatgista, el dentista, l'esteticista...– i que subministre la tinta –a cost de l'erari públic– de les tres impressores de casa... Només s'altera quan, al despatx del marit, són a punt de signar l'escriptura dels dos pisos valorats en un milió d'euros que Gregory els ha gestionats. En veure la persona de la financera, que és casat amb una regidora campista, Margarita entra en "convulsió" –diu el sumari– i la cita s'ajorna un dia. L'endemà, la CAM ja n'envia un altre.

Victor Maceda